

Renaldas Puinauskas, 3E17

Integruota veikla „Samogitia. Kur tai ?“, skirta Žemaitijos etnografinių regionų metams

Mokykloje įvyko renginys „Samogitia. Kur tai ?“, skirtas Žemaitijos etnografinių regionų metams. Nuo XIII a. iki XX a. pradžios Žemaitijos vardas nebuvo paplitęs – šis regionas vadintas Žemaičiais. Kodėl mes šiandien kalbame apie šį regioną? Todėl, kad LR seimas šiuos metus paskelbė Žemaitijos metais, nes sukanka 800 metų nuo pirmo žemaičių paminėjimo 1219 m. Ipatijaus metraštyje. Žemaitijos vardo kilmė aiškinama tuo, kad tai žemė, esanti žemiau nei aukštaičių. Kai kurie kalbininkai Žemaitijos vardą kildina iš žodžio „žemė“. Nuo XV a. lotyniškuose ir vokiškiuose rašytiniuose šaltiniuose Žemaičių žemė buvo vadinama „Samogitia“, „Samogitae“.

Renginio dalyviai susiskirstė į komandas. Smagu, kad šį kartą dalyvavo daug mokytojų. Reikėjo atlikti įvairias užduotis ir atsakyti į klausimus. Dalyviai kontūriniame žemėlapyje rašė Lietuvos etnografinių regionų pavadinimus, aiškinosi etnografinių regionų požymius ir kaip žemaičiai vadina savo gyvenamąjį namą. Sužinojo, kad Žemaitijos herbas atkurtas 1994 m., išvertė lotynišką užrašą „Patria una“, esantį Žemaitijos herbe. Tai reiškia „Tėvynė viena“. Buvo aptartos lankytinos Žemaitijos vietos ir jos sostinės Telšių sąsaja su Anykščiais. Paduviečio katedros centrinių durų skulptūrinė – reljefinė plastika, skirta Žemaitijos krikšto 600-osiomis metinėmis. Autorius – skulptorius, medalininkas, profesorius Romualdas Inčirauskas, kilęs iš Anykščių. Istorijos mokytoja papasakojo apie Baublius ir pirmąjį lietuvių kraštotyros muziejų, įsikūrusį Šilalės rajone Bijotuose.

Šį muziejų 1812 m. įkūrė rašytojas Dionizas Poška. Taip pat domėjomės Medvėgaliu – aukščiausia Žemaitijos kalva (234,6 m), Platelio ežeru ir kitais Žemaitijos gamtos paminklais. Susipažinome su regiono tarne ir kai kuriais papročiais. Lietuvių kalbos mokytoja palygino aukštaičių ir žemaičių tarmes.

Dalyviai atliko matematinę užduotį, kurios metu turėjo apskaičiuoti, kiek procentų Lietuvos ploto užima Žemaitija.

Renginio pabaigoje vaišinomės žemaičių nacionaliniu patiekalu kastiniu. Visi viktorinos dalyviai gavo prizus, o nugalėjo Gyčio, Arno ir mokyklos direktoriaus R. Zlatkaus komanda.

Renginio organizatorės mokytojos: Zita Arlauskienė, Romualda Maslinskienė, Regina Slapšinskienė.

Juokai apie žemaičius

Ėjau keliu. Užpuolė plėšikai. Aš tik veiziu. Atėmė pinigus. Aš tik veiziu. Kad daugiau ką būtų darę, ir aš būčiau kibęs.

Žemaičiai dažnai tyli todėl, kad:
– viskas ir taip aišku, ko čia dar kalbėti;
– ką čia dar pasakysi, jei vis tiek nė velnio neaišku.

Vaikšto žemaitis po zoologijos sodą, glosto tigrą, liūtą, beždžionę. Tik nepaglostė anakondos. Prižiūrėtojas sako:

- Kodėl neglostai anakondos?

Žemaitis atšovė:

- Aiškiai parašyta: „ana konda“.

Kas bus, kas nebus, bet žemaitis nepražus.